

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis
Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev
De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo**

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IV. Schisma Græcorum originem trahit ex usurpatione Diœcesim à
Romana Ecclesia auulsam Constantinopolitanæ tribuit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

scriptoribus abhinc quinquaginta annis excederant, cum labentibus patriæ rebus, & regno in partes scisso, Principis caput colore pietatis quæsito perebatur.

III. Sed nolo in ea hærente responsione, quæ argumenti imbecillitatem prodit, & mente averfam impostoris. Majus aliquid moliendum est. Docendum nempe, editio ne illorum voluminum, quibus Libertates Ecclesiæ Gallicanæ continentur, schismatis viam præcludi, non recludi. Absit autem ut sacri Concilij Decretum immuinuere velim, aut Episcoporum sententiam infringere, qui justis suffragiis pietatem adversus profanas aliquot voces ulti sunt. Hoc unum duntaxat astero, eum qui religioso & sincero animo expendendarum Ecclesiæ Gallicanæ Libertatum partes in se recipit, retam inire viam quam persequi oporteat ad avertendam Ecclesiæ & Regni dissensio nem. Atque adeo si intra hofce fines coërceri possit editio Syntagmatis illius politici, consilium editoris ita interpretari par erit, ut procuratum ab eo fuisse dicamus duarum potestatum consortium, potius quam earum dissidium ab homine privato tentatum. Quotidie in iis negotiis versamur quæ in confinio jurisdictionis ecclesiasticæ & regiae posita sunt. Nihil frequentius apud summa Curiarum tribunalia quæ vice sacra judicant, iis litibus qua fori præscriptionibus continentur. Itaque non male merentur de re publica qui sacrorum finium regundorum arcanam disciplinam in lucem emitunt; ut neminem lateat quæ ratio iis tenuenda sit quibus propositum est offendientes ob confusos jurisdictionis fines plerunque accensas præcavere. Non aliunde enim uberior contentione leges & proventus in societatem humani generis redundare solet: quæ in apertum aliquando bellum apud Reges erumpunt, & schismaticam divisionem velut aliquod bellum sacram (in quo de finibus disceptabatur olim) in Ecclesiam important.

IV. Lugendum illud schisma, & omnibus seculis deplorandum, quod florentissimas Orientis Ecclesias à Capite suo avulsi, non in aliam causam conjiciendum est, quam in contentione quæ ob Diœcœlos malo more usurpatas exarsit. Non enim in eam hæresim, quæ de Processione Sancti Spiritus dimicantes Ecclesias postea colligit, referenda est hujus dissidij causa, sed in eam, de qua dixi, Diœcœson usurpati onem; unde nata est Græculis occasio de summis Christianæ religionis capitibus, & certis quibusdam Disciplinae articulis, litis movendæ adversus Romanam Ecclesiam,

ut secessionem suam necessariam omnibus comprobarent. Rem certam narrabo, etsi fortasse non omnibus obviam qui mediæ ætatis scriptores terunt. Leo Iſaurus per omnes Imperij Constantiopolitani provincias usum Imaginum in templis Edicto abrogavit, & constringi jussit. Gregorius II. & III. coætis Romæ Conciliis tantum nefas damnauunt, & contumaces anathematæ defixerunt. Hinc qui Ravennæ & in ceteris Italiae provinciis excubabat exercitus, coniunctis populorum studiis in rebellionem adeo præfractè erupit, ut de novo Imperatore constituendo cogitaret, nisi Gregorius Pontifex summa auctoritate intercessisset, in eo fistendum ratus, ut communione Ecclesiæ, non Imperii dignitate, Leoni esset interdictum. Quoniam tamen à Pontifice non sanè nominatum, sed per consequentiam quandam, abstensus erat Ecclesiæ communione, atque inde rebellionis occasio erat profecta, dolorem suum ita ultus est, ut supra patrimoniorum & latifundiorum capionem quæ in Sicilia & Calabria sita erant, earum omnium provinciarum quæ à Sicilia usque ad Thraciam per Illyricum, Epirum, Achaiam, & Macedoniam porrigebantur, administrationem ab Ecclesia Romana avelleret, & Constantiopolitanæ tribueret.

V. Post quinquaginta exinde annos, occasione septima Synodi Nicenæ captata, quod Legatos suos misit Hadrianus I. ut Ecclesiæ laboranti in Oriente & ob Imagines confractas discissæ opitularetur, restitutio nem Diœcœeos absissa tanto justius petivit, quod Ecclesia Romana per summum scelus hanc vim passa erat ab ea hæresi quæ tum in Synodo proscriptebatur. Sed nihil promovit Legatorum conatus, ut hac de re graviter apud Carolum Magnum Francorum Regem conqueritur Hadrianus; adeo ut animo fixum sibi esse profiteatur Græcos illos tot monitionibus rebelles, & alienæ Diœcœeos perversores pertinacissimos, nisi quantocyus eam Ecclesia Romana restituant, inter hereticos censere. De Diœcœsi, inquit ille, s. nostræ Romana Ecclesia tam Archiepiscoporum quam Episcoporum, seu de Patri moniis, iterum increpantes commonimus, ut si noluerit ea sancte nostræ Romane Ecclesie restituere, hereticum eum pro hujsmodi erroris perseverantia esse decernemus. Primo fortasse omnium in mentem venit Adriano, ut quæ à Canonibus excommunicatione tantum plectitur alienorum Bonorum injusta detentio, in hærecois censum venire, ob destinatum & defixum in errore illo propositum. Quæ anathematis comminatio effe-

Vide lib. 3. cap.
11. l. 3.

Anastasius in vita
Gregorij.

In Apologico ad Carolum pro ima ginibus, sub finem: Dicitur quippe quando eos pro facili Imaginibus cre ditio adseratur sumus, finiti na de & de Diœcœ tam Archiepiscoporum quam Episcoporum fan de Catholicæ & Apostolicae Ro manæ Ecclesia communis, quæsivimus refiri re: quæ tunc cum patrissimis nostrarū abfule runt, quando sa cras Imagines de pisterunt, & nec restosum quælibet exinde dede runt.

A ij